

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

Balkan - krúttunnan

Á Balkan kókar framvegis undir lokinum, og lætt kundi hendingin endurtikið seg, at fest varð í hesa krúttunnuna, ið áður hevur orsakað sprengju, ið skakað hevur øllum heiminum.

Eisini Balkanlondini, og londini har nærhendis økja um sína vápnamegi. Hermálsliga er stöðan henda í dag:

Hermannatalið í Kominform-londunum:

Bulgaria	150.000
Rumenia	300.000
Ungarn	150.000
Tjekkoslavakia	150.000
Albania	60.000

Hini londini:

Jugoslavia	600.000
Grikkaland	180.000
Turkíð	300.000

Kominform-londini ráða yvir minst 1000 stríðsvognum av tí kenda russiska slagnum T 34, ið eru heimsins størstu, og verða nýttir við miklum úrslitum á Koreu. Jugoslavia ræður yvir 300 stríðsvognum av týskum og russiskum uppruna. Amerika er í ferð við at útgera Grikkaland og Turkíð.

Minnist Barnahjálpin!

HEDIN BRÚ: FØÐGAR A FERÐ

tá ið so bert eru hvalspýggjur ella gjarsteinar, gálvar hann út í veðrið, sýgur regnvatnið burtur úr skegginum og fer tolin aftur at andöva.

Teir fáa fleiri hvalir út eftir náttini, hitta eina leið, har teir hvørja ferð fáa hval, rógva inn at landi við tveimum og trimum upp við seg, og verða ernari fyri hvørja ferð, rópa skemt eftir hinum bátunum og gera seg breiðari og breiðari við klettin.

Einaferð, teir eru inni at við hvali, fer Ketil upp á land, trilver seg burtur eftir helluni og er leingi frá teimum. Tá ið hann kemur aftur, hevur hann oljutroyggjuna samanrullaða undir hondini.

»Nú hugsaðu vit, tygum spurdust ikki aftur«.

»Eg hugsi so við, tað vardi leingi. Tað gongur ikki tvey fyri eitt hjá tí gamla manninum, at fáa eitt sindur av sær«.

Hann leggur troyggjuna varliga frá sær undir rongina og fer aftur at rógva. Tað var eitt nýra, hann hevði verið og tikið sær, ætlaði at egna doktaran aftur fyri hann hevði hjálpt upp á Kálv.

Tá ið teir komu til Seyrvágs var áljóst. »Ketil og Kálvur, tit koma við okkum«, sögdu menninir.

Teir finga aftur greyt. Tá stórskeiðaðust teir innantanna og kastaðu hatur á húsfólkin, men supu seg mettir. So fóru teir út í onnur hús at leita eftir grind.

Einaferð úti á morgninum fara feðgarnir niðan til doktaran, banka á dyrnar, biðja góðan dag. Um enn doktarin var inni?

»Ja, komið inn, hann kemur beinan vegin«, sigur arbeiðskonan, »komið inn í stovuna og bukið beinin«.

Teir hugdu niður á klássurnar og aftraðu seg, men hildu, at teir hövdu so mikið við sær, at tað gjörði einki, um enn teir sporaðu teppið eitt sindur. So settu teir seg inn um dyrnar.

Doktarin var skjótur: »Á góðan dag, góðan dag«. Hann kendi teir aftur, frá tí hann hevði fingist við óksluna á Kálvi: »Eg vænti, tað er ikki grindaskaði aftur nú, tit koma fyra«. Hann setti seg á ein stól frammanfyri teimum.

»Nei, tað var einki, vit vildu soleiðis«, heldur Ketil. »tygum skulu hava tökk, fyri tygum hjálptu so væl upp á sonin. Tað var eitt smáting, eg hevði við, tygum kasta tað kanska ikki aftur á meg«. Hann ballar nýrað út úr oljutroyggjunni og rættir doktarinum, lyftir tí á hondum: »Hetta er heilt ferskt, sum vera man, skar tað í Tindhólmi í morgun«.

Doktarin ógvast við at síggja hetta ovurstóra blóðuga nýra her inni millum tað fina stovu innbúgv við hjá sær. Men hann er høgiskur: »Takk, tað er ovmikið, at koma við einum heilum nýra til mín«. Men hann fær so litið sagt, tí hann er so bilsin og stendur bert og gløir.

B. 36

heldur aðalfund í morgin, sunnudag 15/4—51 (i erva) í Losjuni kl. 3. sp.

Dagskrá eftir lógini.
Nevndin.

Ójavnar meiningar

Harra S. Petersen sigur, at havgásin er til skaða fyri eyrriðina (sjósíl) á sjónum, men ikki á Sandsvatni. Hansara meining er also, at Sandsvatn er ríkarí uppá eyrriðir enn havið. Er tað so, mátti tað verið óneyðugt at fært eyrriðayngul frá Íslandi. Samstundis sigur S. Petersen, at tað má tynnast út; kanska hann meinir, at hetta yngul hevur tikið slíka yvirhond, at tað verður reint galið.

Eg og fleiri við mær meina heilt annaðleiðis. Eg persónliga haldi meg hava toluliga góðan kunneleika til síl, tá ið eg havi fiskað síl í rúmliga 40 tey seinastu árin, og legg til merkis: eg havi einans nýtt tráðu og maðk til agn. Síðani Sílafelagið við lögtingsstudningi tók sær fyri at fanga síl og seta út yngul her, meini eg, at tað er so væl úttýnt her, at tað hövdu ikki allar havgæs í Europu gjørt tað betur.

Havgæs hava, tað menn vita um at siga, komið á vatnið og nakrar

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Kriggstrygging .. telf. 372
Føroya Brunatrygging .. telf. 372

Føroya Sjóvátrygging ... telf. 372
Føroya Vanlukutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagoðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

Færøsk Margarine

VITA No 1

Vitaminiseret

Færøsk Produkt.

Fint Produkt.

óvandamenn í áirnar í gýtingartíðini, men fyri tað hevur nógv verið at fiska. Nú kann ein gott fiska í dagavis og ikki verða varður við eitt einasta síl. Hví tað er so vorðið, er kanska ikki gott at siga, men haldi eg tað vera vert at kanna — man kundi t. d. roynt at hildið Sílafelagnum burtur — vil lögtingsstudningi — frá vatninum, ánni og har áin kemur í

sjógvinn eitt áramál, t. d. eini 5 ár. Tað var ein roynd, sum ikki gjörði skaða fyri sílamongdina.

Sóknarstýrið sendir fólk út at taka eyr á gýtingarstöðunum um heystið. Tað skuldi verið bannað. Tað eru aðrar árstíðir, ið eru betur hóskandi at taka eyr enn beint tá eyrriðin gýtir.

Mikkjal Ørvarodd.

Konan kemur inn. Hon verður eisini standandi stív og spurin. Tey vóru bæði nýliga komin higar til lands úr Danmark, so tey vóru fremmand. Nýra kendi hon ikki, sá bert tað var eitthvørt, sum blóddi og minti um nýtt dráp. At Ketil var menniskja, ívaðist hon ikki í, men ikki av tí vanliga slagnum sum hon hevði sæð. Og nokkast kann tað ikki, at hann bregðaði eitt sindur frá tí vanliga Vesturbrúmanninum, har hann stóð í tungum klásum, stíkaðum brókum og kotinum niður á knø, breiður og reyðdæmdur, við hvítum blóðdálkaðum skeggi niður á beltið, við lærið hingu tvinnir slíðrar við snikblonkum knívasköftum uppúr. Og so rætti hann hesar dassleittu hendurnar fram og stóð og loftaði nýranum.

Ketil veit ikki síni livandi ráð: »Hví standa tey so vorðin«, hugsar hann við sær. »Skilja tit meg ikki, hetta er eitt ferskt grindanýra, eg eri komin at bera tykkum, eitt spinnandi ferskt og stórt nýra. Er tað tvöstnertin, tit ræðast, so havið ongan ótta, nú skal eg vísa tykkum«. Hann tekur knívin, ein nýbrýndan brand, sum máldi dastið úr alin, sló niður á nýrað og skar: »Hygg hvussu ferskt tað er í benið«.

Men tá bliknaði konan og setti seg í ein stól. Men lækurin tók bliður við nýranum: »Vit koyra ikki mann avstað aftur, sum kemur at geva tað besta, hann heldur vera«, hugsar hann við sær. »Komið nú við mær út í køkin, so skulu vit fáa okkum ein kaffimunn«.

Feðgarnir finga mat og drekka, og tá ið teir fóru avstað aftur, gav doktarin teimum eina konjakkflösku: »Hon kann vera góð at leska seg á hjá tykkum, nú í sveigginum«, helt hann.

»Ein vælsignaður maður, hasin doktarin«, tosa teir, tá ið teir koma út. Tá ið teir koma undir ein heyg, leska teir seg dúgliga á flöskuna. »Betri vit goyma okkum restina til kvöld«.

So gróvu teir flöskuna niður og fóru út í Hólma, tí nú skuldu seðlarnir koma út.

Í Tindhólmi hava Seyrvingar eitt hús, sum teir búgva í, tá ið teir eru til hjargar og á fjalli. Har er ein roykstova við komfyri og breiðum koyggjum. Í erva hanga bakkabond, á bitunum liggja ambóð og órúm. Í einum króki er eitt skáp við seks hvítum krúsum og kaffikannu. Tað rýkur í húsinum av fjalli og mold, fúnaðum víði og torvi.

Rundan um eitt lítið borð undir vindeyganum situr sýslumaðurin við sínum hjálparmonnum í spróklittum posatroyggjum og skifta grindina. Teir hava kaffikrúss í aðrari hondini og blýant í hinari, sita og skemta og eru stuttligir. Teir bera seg sum rættir grindamenn, men kennast kortini, tí teir eru skinnfriari og reinari um hóguru hond.

Á einari brik við eldin sita tveir lærarar. Teir hava verið í einum